

stemme og deltage, som man gør, i det europæiske samarbejde, vel vidende at der er fire danske forbehold.

Så kom Amsterdamtraktaten, og det lykkedes jo lige akkurat at få den danske befolkning til at stemme ja, men igen med løfter om, at nu blev der ikke tale om mere Union.

Nu starter man så forhandlingerne med topmøder osv. frem mod en ny traktat. Og eftersom de danske ministre benytter enhver lejlighed til at erklære, at Danmark jo fuldt og helt er med, ja, så efterlader man igen det indtryk hos de andre EU-lande, at den danske holdning er, at man er positiv. Vores økonomiminister, som vi lige har diskuteret under det foregående punkt, vil jo så gerne være med i eurosamarbejdet, og det er blevet stillet de andre lande i udsigt, at nu skal Danmark nok se at få afholdt de folkeafstemninger, man skal nok få den danske befolkning til at fjerne forbeholdene, så Danmark igen kan blive, som man kalder det, fuldgældigt medlem af Det Europæiske Fællesskab.

Det er at give de andre europæiske lande et falsk indtryk, for spørger man den danske befolkning, ja, så er den jo stadig væk delt. Og derfor bør det naturligvis være sådan, at Danmark markerer, ikke i tale, men i skrift, og så kan man kalde det fodnoter eller erklæringer, men markerer, at de forbehold, som den danske befolkning har taget, står ved magt. For lytter man til, hvad de danske ministre siger, ja, så kan vi jo godt risikere, at der efterlades det indtryk i de andre EU-lande, at Danmark går ind for en ny traktat, en ny traktat, som måske på en række punkter »overruler« – som det vist hedder på nudansk – de danske forbehold, og det vil naturligvis være helt uacceptabelt.

Derfor bør det være sådan, at det fra første færd, når man sætter blæk til papiret med topmødekonklusioner, som skal lede frem mod en ny traktat, står sort på hvidt, at det danske folk har sagt fra, det danske folk har taget forbehold på fire konkrete punkter, og at derfor kan Danmark, så længe man ønsker at fastholde enstemmighedsprincippet vedrørende traktatændringer, naturligvis ikke tilslutte sig traktatændringer, der går hen og gør de danske forbehold overflødige eller, for at gentage mig selv, »overruler« dem.

Og derfor er Enhedslistens beslutningsforslag i dag naturligvis relevant. De, der taler imod det, har jeg lidt på fornemmelsen gør det, fordi det er ubehageligt for danske ministre at skulle

sætte blæk på papiret og skrive de danske forbehold ned, når man under cognacen og under de hyggelige sammenkomster jo allerede antagelig har erklæret, at det bare er teknik at få den danske befolkning overbevist om at fjerne forbeholdene.

Sådan må det naturligvis ikke være, og derfor burde det være en fuldstændig naturlig ting, at også regeringen havde tilsluttet sig det her. Derfor undrer vi os over, at det ikke blev tilfældet.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Hr. Kim Behnke sagde i sin ordførertale, at når partier taler imod Enhedslistens forslag i dag, så gør partierne og ordførerne det for ikke at skabe ubehagelige situationer for ministrene, når de sidder og drikker cognac, og hvad de ellers gør. Jeg tror, de gør meget andet end det.

Det er ikke det, der er udgangspunktet for Kristeligt Folkeparti. Vi hører rent faktisk til de partier, som anbefalede et nej til Maastrichttraktaten, og som også har lagt vægt på de forbehold, som vi fik, efter at den afstemning blev afholdt i 1992.

Når vi ikke ønsker at bidrage til en dansk fodnotepolitik i EU-sammenhæng, så er det bl.a. af de grunde, som hr. Knud Erik Hansen, synes jeg, meget fornuftigt nævnte i sit ordførerindlæg, at det skaber en mudret situation, hvor vi i virkeligheden går hen og bliver mere optaget af formalia end af indholdet i de danske EU-forbehold. Og vi vil meget gerne, som jeg også hørte hr. Knud Erik Hansen sige det i sit ordførerindlæg her i dag, være med til at fastholde regeringen på de danske EU-forbehold og deres indhold. Det synes jeg er langt mere interessant end formalia og fodnoter i EU.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Kim Behnke for det også sådan lidt historiske tilbageblik, som var nyttigt for debatten, og tak til hr. Thulesen Dahl og hr. Knud Erik Hansen for en positiv modtagelse. Og så forstod jeg også på hr. Jann Sjørnsen, at Kristeligt Folkeparti sådan i anden runde var rykket lidt i positiv retning, i hvert fald så langt som til at tilslutte sig noget af det, hr. Knud Erik Hansen sagde, som jo var ganske fornuftigt.

Så Kristeligt Folkeparti nåede alligevel at komme sådan lidt med undervejs i debatten. Det siger jeg ikke for at provokere hr. Jann